

AFDELING
BESTUURSRECHTSPRAAK

Uitspraak met toepassing van artikel 8:54, eerste lid, van de Algemene wet
bestuursrecht op het hoger beroep van:

appellante,

tegen de uitspraak in zaak no. AWB 06/21595 van de rechtbank
's-Gravenhage, nevenzittingsplaats Arnhem, van 21 december 2006 in het
geding tussen:

appellante

en

de Minister voor Vreemdelingenzaken en Integratie.

1. Procesverloop

Bij besluit van 3 april 2006 heeft de Minister voor Vreemdelingenzaken en Integratie een aanvraag van appellante om haar een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd te verlenen afgewezen. Dit besluit is aangehecht.

Bij uitspraak van 21 december 2006, verzonden op 22 december 2006, heeft de rechtbank 's-Gravenhage, nevenzittingsplaats Arnhem, het daartegen door appellante ingestelde beroep ongegrond verklaard. Deze uitspraak is aangehecht.

Tegen deze uitspraak heeft appellante bij brief, bij de Raad van State binnengekomen op 19 januari 2007, hoger beroep ingesteld. Deze brief is aangehecht.

Bij brief van 5 februari 2007 heeft de Minister van Justitie een reactie ingediend.

Vervolgens is het onderzoek gesloten.

2. Overwegingen

2.1. Hetgeen in het hoger-beroepschrift is aangevoerd en voldoet aan het bepaalde in artikel 85, eerste en tweede lid, van de Vreemdelingenwet 2000, kan niet tot vernietiging van de aangevallen uitspraak leiden. Omdat het aldus aangevoerde geen vragen opwerpt die in het belang van de rechtseenheid, de rechtsontwikkeling of de rechtsbescherming in algemene zin beantwoording behoeven, wordt, gelet op artikel 91, tweede lid, van deze wet, met dat oordeel volstaan.

2.2. Het hoger beroep is kennelijk ongegrond. De aangevallen uitspraak dient te worden bevestigd.

2.3. Voor een proceskostenveroordeling bestaat geen aanleiding.

3. Beslissing

De Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State

Recht doende in naam der Koningin:

bevestigt de aangevallen uitspraak.

Aldus vastgesteld door mr. C.J.M. Schuyt, Lid van de enkelvoudige kamer,
in tegenwoordigheid van mr. M.J.C. Beerse, ambtenaar van Staat.

w.g. Schuyt
Lid van de enkelvoudige kamer

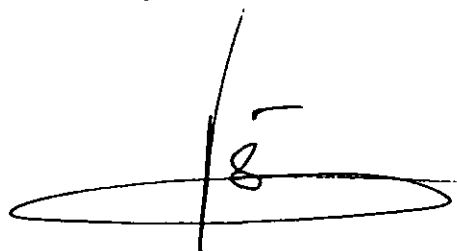
w.g. Beerse
ambtenaar van Staat

Uitgesproken in het openbaar op 8 juni 2007

382-532.

Verzonden: - 8 JUNI 2007

Voor eensluidend afschrift,
de Secretaris van de Raad van State,
voor deze,

A handwritten signature in black ink, consisting of a large, stylized 'V' and 'S' intertwined, with a horizontal line crossing through them.

mr. H.H.C. Visser,
directeur Bestuursrechtspraak

Uitspraak

RECHTBANK 'S-GRAVENHAGE

Vreemdelingenkamer

Nevenzittingsplaats Arnhem

Registratienummer: AWR 06/21595

Datum uitspraak: 21 december 2006

Uitspraak

Ingevolge artikel 8:70 van de Algemene wet bestuursrecht (Awb) in samenhang met artikel 71 van de Vreemdelingenwet 2000 (Vw 2000)

inzake

geboren op
v-nummer I
van Belarussische nationaliteit,
eiseres,
gemachtigde mr. I. Vreeken,

tegen

de Minister van Justitie (voorheen: de Minister voor Vreemdelingenzaken en Integratie),
Immigratie- en Naturalisatiedienst,
verweerder.

Het procesverloop

Bij besluit van 3 april 2006 heeft verweerder de aanvraag van eiseres van 21 april 2002 tot het verlenen van een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd afgewezen.

Op 2 mei 2006 heeft eiseres beroep ingesteld tegen dit besluit.

Verweerder heeft de op de zaak betrekking hebbende stukken overgelegd en een verweerschrift ingediend.

De openbare behandeling van het beroep heeft plaatsgevonden ter zitting van 11 december 2006. Eiseres is niet verschenen. Verweerder heeft zich doen vertegenwoordigen door mr. drs. M.F. van der Lubbe.

De beoordeling

1. Ingevolge artikel 8:1, eerste lid, gelezen in samenhang met artikel 8:69 van de Awb, dient de rechtbank het bestreden besluit — de motivering waarop dit besluit berust daaronder begrepen — te toetsen aan de hand van de tegen dat besluit aangevoerde beroepsgronden.
2. Ter staving van haar asielaanvraag heeft eiseres, zakelijk weergegeven, het volgende naar voren gebracht. Eiseres had een relatie met een vrouw. Naar aanleiding van deze lesbische relatie is eiseres mishandeld en verkracht. Daarnaast heeft eiseres haar paspoort moeten inleveren wegens het verrichten van activiteiten tegen de morele voorschriften van Wit-Rusland. Eiseres heeft een reisverbod gekregen. Verder werd eiseres gepest door buurtbewoners, waardoor zij genoodzaakt was om te verhuizen. Door haar werkgever werd eiseres gedwongen om ontslag te nemen.
3. Verweerder heeft de aanvraag afgewezen en heeft daaraan het volgende, kort samengevat, ten grondslag gelegd. Eiseres heeft toerekenbaar geen documenten overgelegd om haar nationaliteit, identiteit en reisroute te kunnen vaststellen. Tevens heeft eiseres middels haar verklaringen onvoldoende meegewerkt aan de vaststelling van haar reisroute, nu zij niet in staat is gebleken om gedetailleerde, coherente en verificerbare verklaringen omtrent de reisroute af te leggen. Derhalve dient van eiseres' relaas positieve overtuigingskracht uit te gaan. Dat is niet het geval. Verweerder heeft zich daarbij mede gebaseerd op het individuele ambtsbericht van de Minister van Buitenlandse Zaken van 11 maart 2003 (kenmerk DPV/AM-11020905.1711, hierna: het individueel ambtsbericht).
4. De rechtbank overweegt als volgt.
5. Op grond van artikel 31, tweede lid, aanhef en onder f, van de Vw 2000 wordt bij de beoordeling van de aanvraag (onder andere) betrokken de omstandigheid dat de vreemdeling ter staving van zijn aanvraag geen reis- en of identiteitsdocumenten dan wel andere documenten heeft, tenzij het ontbreken daarvan niet aan hem is toe te rekenen. Verweerder heeft zich naar het oordeel van de rechtbank in redelijkheid op het standpunt kunnen stellen dat het aan eiseres is toe te rekenen dat zij niet beschikt over identiteits- en nationaliteitsdocumenten en dat zij geen consistente, gedetailleerde en verificerbare verklaringen ter staving van haar reisroute heeft kunnen afleggen. Immers, eiseres heeft geen documenten overgelegd om haar nationaliteit en identiteit te kunnen vaststellen, anders dan een kopie van haar paspoort. Eiseres heeft gesteld dat haar originele paspoort op 25 maart 2002 door een politie-rechercheur was ingenomen. Blijkens het hierna te bespreken individuele ambtsbericht had eiseres, ten tijde van de gestelde inname van haar originele paspoort door de politie, Wit-Rusland al verlaten. Verweerder heeft dan ook in redelijkheid aan deze stelling van eiseres voorbij kunnen gaan. Eiseres heeft verder gesteld dat zij per vrachtwagen via Polen naar Nederland is gereisd. Verweerder heeft daarover in redelijkheid kunnen oordelen dat het niet geloofwaardig is dat eiseres van deze afgelegde reisroute enkel weet dat zij via Polen is gereisd. Deze omstandigheden kunnen derhalve worden betrokken bij de beoordeling van de aanvraag van eiseres.
6. Blijkens de uitspraak van de Afdeling Bestuursrechtspraak van de Raad van State (verder: de Afdeling) van 27 januari 2003 (JV 2003/103) brengt het toerekenbaar ontbreken van documenten mee dat op voorhand afbreuk is gedaan aan de geloofwaardigheid van het asielrelaas. Waar verweerder in beginsel het relaas en de daarin gestelde feiten voor waar pleegt aan te nemen, indien de asielzoeker alle hem gestelde vragen zo volledig mogelijk heeft beantwoord en het relaas op hoofdlijnen innerlijk consistent en niet onaannemelijk is en strookt met wat over de algemene situatie

in het land van herkomst bekend is, geldt indien zich een van de omstandigheden als opgesomd in artikel 31, tweede lid, onder a tot en met f, van de Vw 2000 voordoet, een extra voorwaarde. Blijkens de evenvermelde uitspraak van de Afdeling mogen in dat geval in het relaas geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen; van het asielaas moet dan een positieve overtuigingskracht uitgaan.

7. Gelet op het in de vorige rechtsoverweging aangeduide toetsingskader heeft verweerder zich in redelijkheid op het standpunt kunnen stellen dat het asielaas van eiseres geen positieve overtuigingskracht heeft. Verweerder heeft zich daartoe met name gebaseerd op voornoemd individueel ambtsbericht. De rechtbank overweegt dat een individueel ambtsbericht kan worden aangemerkt als een deskundigenadvies aan verweerder ten behoeve van de uitoefening van diens bevoegdheden. Daartoe dient een dergelijk advies op een onpartijdige, objectieve en inzichtelijke wijze informatie te verschaffen, onder aanduiding – voor zover mogelijk en verantwoord – van de bronnen, waaraan deze is ontleend. Indien aan deze eisen is voldaan, mag verweerder bij de besluitvorming op aanvragen voor een verblijfsvergunning van de juistheid van die informatie uitgaan, tenzij concrete aanknopingspunten bestaan voor twijfel aan de juistheid of volledigheid ervan. In dat geval zal verweerder niet dan na het instellen van nader onderzoek terzake en bevestiging van de desbetreffende informatie deze aan zijn besluit ten grondslag mogen leggen. Naar het oordeel van de rechtbank bestaan er geen aanwijzingen dat het onderhavige individueel ambtsbericht niet voldoet aan voornoemde vereisten. Van belang hierbij is dat op 14 maart 2003 een zogenaamde RFK-check heeft plaatsgevonden waaruit blijkt dat voormeld individueel ambtsbericht qua inhoud en qua procedure zorgvuldig tot stand is gekomen en inhoudelijk inzichtelijk is. De rechtbank overweegt dan ook dat verweerder de onderzoeksresultaten van het individueel ambtsbericht aan eiseres heeft kunnen tegenwerpen. Uit het individueel ambtsbericht volgt dat vrijwillige homoseksuele of lesbische handelingen sinds medio jaren '90 niet strafbaar zijn in Belarus en dat officieel niemand eiseres kan verbieden om Belarus te verlaten vanwege haar lesbische geaardheid. Uit het onderzoek blijkt voorts dat de moeder van eiseres niet op de hoogte is van de seksuele geaardheid van haar dochter en dat eiseres een dochter heeft waarover zij niet verteld heeft. De rechtbank is dan ook van oordeel dat verweerder op grond van deze informatie in het individueel ambtsbericht in redelijkheid heeft kunnen vaststellen dat het asielaas van eiseres positieve overtuigingskracht ontbeert.

8. In beroep heeft eiseres twee brieven van haar moeder en een brief van een medewerker van het AZC Zwello overgelegd, waaruit zou blijken dat er tegenstrijdigheid is met het individueel ambtsbericht. De rechtbank overweegt hierover dat deze brieven op de voet van artikel 83 Vw in de procedure kunnen worden meegenomen. Ter zitting is namens verweerder hierover opgemerkt dat de brieven van eiseres' moeder niet afkomstig zijn van een objectieve bron en voorts niet eenduidig zijn. Verweerder ziet daarom in de overgelegde brieven geen aanleiding tot twijfel aan de juistheid van het individueel ambtsbericht, hetgeen door eiseres niet is weersproken. De rechtbank is van oordeel dat de in beroep overgelegde stukken geen concrete aanknopingspunten bevatten om te twijfelen aan de juistheid of volledigheid van het individueel ambtsbericht.

9. Gelet op het vorenstaande heeft verweerder kunnen weigeren aan eiseres een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd te verlenen.

10. Derhalve is het beroep ongegrond. Voor een proceskostenveroordeling bestaat geen aanleiding.

Registratienummer: AWB 06/21595

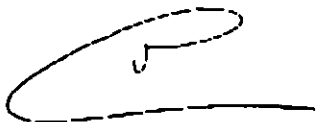
4

De beslissing

De rechtbank verklaart het beroep ongegrond.

Deze uitspraak is gedaan door mr. C.G. Peper en in het openbaar uitgesproken op 21 december 2006 in tegenwoordigheid van mr. S.B.M. Vreeswijk als griffier.

de griffier

de rechter

VERZONDEN OP**21 DEC 2006**

Voor fotokopie conform
De griffier van de
Rechtbank te 's Gravenhage
Nevenzittingsplaats Arnhem

Rechtsmiddel:

Tegen deze uitspraak kunnen partijen binnen vier weken na de verzending van een afschrift hoger beroep instellen bij de Raad van State, Afdeling bestuursrechtspraak, Hoger beroep vreemdelingenzaken, Postbus 16113, 2500 BC 's-Gravenhage. Het beroepschrift dient een of meer grieven tegen de uitspraak te bevatten. Artikel 6:6 van de Awb is niet van toepassing. Een afschrift van de uitspraak dient overgelegd te worden. Meer informatie treft u aan op de website van de Raad van State (www.raadvanstate.nl).

LEIJEN & NANDOE

ADVOCATEN

Aan
de Afdeling Rechtspraak
van de Raad van State
te
'S GRAVENHAGE

RAAD VAN STATE	
INGEKOMEN	
19 JAN 2007	
ZAAKNR.	
AAN:	
BEHANDELD: DO:	PAR:

Geeft te kennen:

wonende aan de Gelpenberg 17, te Aalden (AZC Zweelo), te dezer zake domicilie kiezend te Alkmaar, (Varnbroek 17, 1815 HA) ten kantore van haar advocaat mr M.J.A. Leijen, die terzake tot zijn gemachtigde wordt gesteld. Mr M.J.A. Leijen verklaart bij deze door appellante bepaaldelijk gevolmachtigd te zijn om dit hoger beroep in te stellen.

1. Appellante tekent hierbij hoger beroep aan tegen de uitspraak van de arrondissementsrechtbank Den Haag, nevenzittingsplaats Arnhem, van 21 december 2006, verzonden op 22 december 2006. Bijlage 1
2. Appellante kan zich niet verenigen met r.o. 5 van de Rechtbank en de daaruit volgende conclusie in r.o. 6. Zij voert daartegen de volgende grief aan.

Ten onrechte stelt de rechtbank dat het ontbreken van documenten terecht aan appellante kon worden toegerekend. De Rechtbank houdt geen rekening met het totale dossier. Zo moet geconstateerd worden dat de door appellante gestelde identiteit, nationaliteit en overige gegevens (zoals adres, naam moeder, naam broer, stiefvader) alleen maar onomstotelijk vast zijn komen te staan door het onderzoek dat is gepleegd door Buitenlandse Zaken. Verder spreekt art 31 lid 2 onder f Vw ook van andere documenten die de aanvraag ondersteunen. Die andere documenten had appellante bij zich namelijk, een originele verklaring van een ziekenhuis in Gionel, Wit Rusland, over de armbreuk die zij had opgelopen na de aanval van 6 jongens bij de nieuwjaarsviering van 31 december 2001 op 1 januari 2002, gedateerd 2 januari 2002 (de littekens van de hechtingen zijn nog steeds te zien op haar arm). Tevens had zij bij zich een originele verklaring van het huisvestingsbureau dat zij haar wilden uitschrijven uit de woning van haar moeder, gedateerd 27 maart 2002. Tenslotte had zij een kopie van een oproep van de politie, gedateerd 25 maart 2002. Al deze stukken geven aan dat appellante begin 2002 in Wit Rusland was. Het enige wat verweerder daartegenover stelt is een verklaring van haar moeder dat zij in 2001 al vertrokken zou zijn. Die verklaring wordt vervolgens door de onderzoeker opgeschreven en komt dan op briefpapier van Buitenlandse Zaken te staan. Het blijft echter een verklaring van een derde, het wordt geen vaststelling van Buitenlandse Zaken zelf, enkel door die verklaring op te schrijven op briefpapier van Buitenlandse Zaken. Diezelfde derde schrijft vervolgens brieven die zijn overgelegd door appellante, waarin zij aangeeft dat haar dochter pas in 2002 Wit Rusland heeft verlaten. De moeder verklaart dat zij de mannen die navraag kwamen doen niet vertrouwde, want de problemen waren al groot genoeg en zij wilde hen derhalve niet vertellen hoe de vork daadwerkelijk in de steel zat. Ik verwijs ook naar het citaat uit het Deens fact finding rapport en het UNHCR rapport in de grief verwoord onder nr 3 van dit hogerberoepschrift, waaruit blijkt dat dit geen wonderlijke houding is van de moeder van appellante.

LEIJEN & NANDOE

ADVOCATEN

- 2 -

De Rechtbank kon op grond van de enkele verklaring van haar moeder aan twee mannen die zij niet kende en uit het niets van alles wilden weten over haar dochter, later door diezelfde moeder weersproken, niet concluderen dat eiseres in weerwil van de overige documenten die zij mee had en die aantonen dat zij begin 2002 in Wit Rusland was, concluderen dat aan de kopie van het paspoort geen betekenis toekomt. Met die kopie toont appellante haar identiteit aan en die identiteit is alleen maar bevestigd door onderzoek van verweerder. Art 31 lid 2 onder f Vw spreekt van het ontbreken van documenten. Daar is dus geen sprake van, er waren documenten aanwezig ten tijde van de aanvraag die het asielreclaus ondersteunden. Het is ook onbegrijpelijk dat de onderzoeker(s) van BuiZa het onderzoek naar de documenten die appellante heeft meegebracht, beperkt heeft tot de vraag of ze authentiek zijn. Uiteraard is dat niet na te gaan als men van verweerder enkel een kopie van het origineel toegezonden krijgt. Maar als zij de moeder van appellante kunnen bezoeken, kunnen zij ook het ziekenhuis in Gomel bezoeken en aldaar vragen of zij op 2 januari 2002 mevrouw behandeld hebben voor een armbreuk en de kopie van de verklaring tonen en evenzeer moet het mogelijk zijn de woningcorporatie te bezoeken om navraag te doen over de verklaring uit maart 2002.

De hele procedure en het verloop daarvan geeft aan dat verweerder aan appellante het voordeel van de twijfel heeft gegund en meende dat er hier sprake diende te zijn van een gedeelde bewijslast. Verweerder meent vervolgens via zijn aandeel aangetoond te hebben dat het relaas alsnog als niet kloppend beoordeeld moet worden. Dan hebben we het echter over een beoordeling in het kader van art 31 lid 1 sec. zonder een van de bijkomende omstandigheden van lid 2. Er is geen sprake geweest van het uitgangspunt ongeloofwaardigheid, maar van later door verweerder geconstateerde ongeloofwaardigheid. Het stuk waarop verweerder dat baseert speelt de centrale rol in deze procedure. Ten onrechte concludeert de rechtbank dan ook dat art 31 lid 2 Vw terecht is tegengeworpen door verweerder.

3. Appellante kan zich niet verenigen met r.o 7 en r.o 8 waarin wordt gesteld dat de brieven van de moeder van appellante niets afdoen aan r.o 7. De Rechtbank concludeert op onjuiste gronden dat verweerder de onderzoeksresultaten van Buitenlandse Zaken heeft kunnen tegenwerpen. Appellante wijst daartoe op het volgende.

Uit het feit dat het individueel ambtsbericht meedeelt dat homosexualiteit niet strafbaar is, valt geen enkel zinnig oordeel te verbinden over de vraag of eiseres te maken heeft gehad met geweld van medeburgers. De achtergrondsituatie geeft aan dat in Wit-Rusland er sprake is van wijdverbreide homofobie in de samenleving die ook nog eens aangemoedigd wordt tot op het hoogste regeringsniveau. Van verweerder die er zijn dagelijks werk van maakt asielrelazen te beoordelen, mag verwacht worden dat men kennis heeft genomen van algemeen bekende achtergrondinformatie en de informatie in het individueel ambtsbericht in dat licht beoordeelt. Als voorbeelden overlegt appellante hierbij enige (delen uit) rapporten (het gaat om informatiebronnen die ook BuiZa raadpleegt bij het opstellen van ambtsberichten, alle rapporten zijn te raadplegen via internet bijlage 2):

Herkomstlandenonderzoek van de Canadese "Refugee board". Enige citaten hieruit:

LEIJEN & NANDOE

ADVOCATEN

- 3 -

Although homosexuality was legalized in Belarus in 1994 (UN Oct. 2004, 43), homophobia is "widespread" (Country Reports 2004 28 Feb. 2005, Sec. 5) and "entrenched" in the country (Guy Times 18 July 2005).

Homosexuals are generally "socially stigmatised" as homosexuality is "frowned upon" by the Belarusian Orthodox Church and by the conservative Belarusian society at large (UN Oct. 2004, 43).

Gays and lesbians proposing events for Minsk have also been "harassed" and "threatened" by the authorities and neo-Nazi groups (ILGCN 26 September 2005).

There are reports of President Lukashenko making negative comments about homosexuals (Country Reports 2004 28 Feb. 2005, Sec. 5; ILGA 7 Feb. 2005; Nationwide TV 28 Sept. 2004)

there are also reports of homosexuals being stopped when trying to cross the border (ibid.; ILGCN 26 Sept. 2005).

State Protection

According to human rights groups and LGRT organizations, Belarusian authorities are responsible for homophobic threats against gays and lesbians (ILGA 25 Aug. 2004), and "violent discriminatory police policies" remain in the country (ibid. 13 July 2004). Homophobic remarks made by President Lukashenko in 2004 "demonstrated that negative attitudes towards homosexuals existed at the highest levels of government" (Country Reports 2004 28 Feb. 2005, Sec. 5).

Homosexuals can be "victims" of harassment and mistreatment by the general population "while the police remain passive and sometimes refuse to protect the rights of persons with different sexual behaviour" (UN Oct 2004, 43).

Belarusian legislation does not provide protection to homosexuals against discrimination and hate crimes motivated by homophobia

Danish fact finding rapport

Parents usually take a very unfavourable attitude towards homosexuality in their children and there have been cases of parents having to move house on account of harassment from neighbours. If there is a homosexual known to be living in a block of flats, any problems in the building are put down to the homosexual.

If gays and lesbians show their faces in ordinary night clubs, etc., according to the chairman, gay men risk being attacked and lesbian women raped.

In a widely publicised murder case in Minsk in 2000, six homosexuals were killed and their bodies then cut up and secreted in plastic bags. Suspicion fell on two individuals, but the case has still not been solved. In the chairman's view, the police investigation into the case involved highly discriminatory aspects, with known homosexuals being questioned even though entirely unacquainted with the

LEIJEN & NANDOE

ADVOCATEN

- 4 -

victims. The chairman believed there to have been killings of homosexuals in other places in Belarus as well, but could not give any further details, finding it more difficult to obtain information on the situation in the countryside. He was nevertheless sure that attacks occur and also knew of a few cases of homosexuals being blackmailed by the police.

UNIICR rapport 2004

163. However, according to local homosexual groups, homosexuals can be victims of discrimination and harassment, and subject to maltreatment by the ordinary population, while the police remain passive and sometimes refuse to protect the rights of persons with different sexual behavior. Crimes based on hatred towards gays are not uncommon, and some officials have made openly anti-homosexual statements.229

Belarusian society is conservative in this respect, with homosexuals generally being socially stigmatised. Parents usually take a very unfavourable attitude towards homosexuality in their children and there have been cases of parents having to move house on account of harassment from neighbours.232

Uit deze rapporten (en vele andere rapporten/artikelen zijn over dit onderwerp te raadplegen) blijkt dat uit het feit dat homosexualiteit niet strafbaar is, geenzins valt af te leiden dat homoseksuelen geen problemen ondervinden. Appellantes relaas past naadloos in de algemene achtergrondinformatie. De Rechtbank acht de mededeling in het ambtsbericht over de strafbaarheid van homosexualiteit ten onrechte van belang in relatie tot de geloofwaardigheid van appellantes asielrelaas.

Dat officieel niemand appellante kon verbieden Wit-Rusland te verlaten zegt niets over de houding van de autoriteiten in haar geval. Appellante verwijst naar Bijlage 3 voor een voorbeeld hoe makkelijk men in Wit-Rusland de wet negeert en het paspoort aan iemand ontnemt. Uit het onderzoek van de Canadese refugee board blijkt ook dat er gevallen zijn gerapporteerd waarin men homo's leette de grens te passeren. In Wit-Rusland zijn er officieel slechts een paar redenen op grond van de wet iemand zijn paspoort te ontnemen en verder mag de politie dat alleen doen indien iemand vrijwillig een verklaring ondertekent dat hij zijn paspoort inlevert. Dat laatste is gebeurd, alleen was het niet vrijwillig maar deed appellante dit omdat ze bang was voor eventuele gevolgen voor haar of Irina als ze zou weigeren.

Dat de moeder niets gezegd heeft over de seksuele geaardheid van haar dochter aan twee mannen die zij verder niet kende is geheel niet verwonderlijk, bovengenoemde rapporten lezend. Ouders accepteren homosexualiteit niet, en kunnen problemen krijgen met burens als ze ermee naar buiten treden, zich zelfs gedwongen zien te verhuizen en zelfs ieder incident in een complex van flats kan op het conto geschoven gaan worden van 'de homo's.'

Dat het ambtsbericht stelt dat op het adres een buitenechtelijke dochter woont, daar wordt ten onrechte doorslaggevende betekenis aan gehecht door de Rechtbank. Het ambtsbericht noch de onderliggende informatie maakt duidelijk

LEIJEN & NANDOE

ADVOCATEN

- 5 -

hoe deze informatie verkregen is. Het is niet verkregen van de moeder van appellante. Deze bevestigt later ook in een brief nimmer gesproken te hebben over een kleindochter. Overigens is de gemachtigde van appellante gebleken bij bespreking van de mogelijkheid van hoger beroep met appellante op 18 februari jl. dat de zin in de brief verkeerd vertaald is. Er moet niet staan: "Over mijn kleindochter heb ik niet gesproken" er moet staan "over een kleindochter heb ik niet gesproken, kreeg alleen een zoonkje die een paar dagen na zijn geboorte overleed." Dat zoonkje blijkt zij overigens niet verzwegen te hebben, zij heeft er in 2002 al over gepraat. De vermeende buitenechtelijke dochter bestaat in het geheel niet en hoe kan appellante zich verweren tegen iets dat niet bestaat? Het is dan ook van groot belang te weten hoe BuiZa aan deze informatie komt en dat is onbekend gebleven.

Gezien de documenten die appellante verder bij zich had en die haar relaas ondersteunen, alsmede de later ingebrachte documenten (waarbij ik ook wijs op de medische verklaring waaruit blijkt dat appellante kampte met menstruatieklasten - onafgebroken bloedverlies - vlak na binnenkomst in Nederland wat de gestelde verkrachting verder aannemelijk maakt. Voor de goede orde de intake van de MOA in Zwello geeft tevens weer de info die men had van de MOA van de voorafgaande plekken waar appellante was geplaatst) komt aan het ambtsbericht geen doorslaggevende betekenis toe. Het relaas had als uitgangspunt moeten dienen voor beoordeling van de vraag of er sprake is van vervolging waartegen onvoldoende bescherming te vinden is, appellante het risico loopt onmenselijk bejegend te worden of dat haar wegens zeer traumatiserende ervaringen vlak voor haar vertrek, om humanitaire redenen verblijf toekomt.

Appellante tekent hierbij aan dat uit de uitspraak 'Nederland van het Europese Hof van 11 januari jl. blijkt dat voor beoordeling van een art 3 risico alle bronnen beoordeeld dienen te worden en dat niet enkel een Nederlandse bron doorslaggevend kan zijn. Evenzeer dient het risico ex-nunc bezien te worden op basis van alle informatie die de Rechter heeft. Nu het Europese Hof slechts een aanvullende rol speelt en er van uitgegaan wordt dat het risico van schending van art 3 EVRM eigenlijk nationaal zorgvuldig bezien dient te worden, is kennisname van bovengenoemde rapporten en de betekenis er van zoals door appellante uiteengezet door de afdeling noodzakelijk, zelfs al is in de voorafgaande procedures hier volstrekt onvoldoende door de eerste twee gemachtigden van appellante op gewezen.

De Rechtbank heeft ten onrechte geen gewicht gehecht aan de door appellante ingebrachte brieven van haar moeder. Er is hier sprake van een bewijsregel die door verweerder is gehanteerd, namelijk u dient te bewijzen dat onze bevindingen onjuist zijn. Die bevindingen van verweerder zijn grotendeels gebaseerd op een verklaring van de moeder en worden door appellante weerlegd met een verklaring van de moeder. Waarom aan de eerste verklaring (of beter gezegd verzwijging) van de moeder meer gewicht zou toekomen dan aan haar latere verklaringen maakt de Rechtbank niet duidelijk in r.o 8. Deze overweging ontbeert een deugdelijke en inzichtelijke motivering. Dat de moeder niet met de onderzoeker(s) van BuiZa heeft gesproken over de problemen en zij er wel over wil schrijven met haar dochter, is gezien de achtergrondinformatie over homosexualiteit in Wit-Rusland zeer begrijpelijk.

LEIJEN & NANDOE

ADVOCATEN

- 6 -

DAAROM:

wendt appellante zich tot uw Afdeling met het eerbiedig verzoek:

- dit hoger beroep gegrond te verklaren;
- het besluit van de Arrondissementsrechtbank Den Haag, nevenzittingsplaats Arnhem te vernietigen;
- het bij de rechtbank ingestelde beroep alsnog gegrond te verklaren en de beschikking van de Minister voor Vreemdelingenzaken en Integratie d.d. 3 april 2006 te vernietigen;
- de Minister voor Vreemdelingenzaken en Integratie te veroordelen in de kosten van het beroep en het hoger beroep.

Alkmaar, 19 januari 2007

voor appellant

Mr M.J.A. Leijen,
advocaat-gemachtigde.